

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év április hó 6. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A vesztegetés bűntette miatt *I.r. vádlott és társa* ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 20.B.9/2009/22. számú ítéletét *megváltoztatja*.

Mindkét vádlott tekintetében *a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 5-5 (öt-öt) évi próbaidőre felfüggeszti. A közügyektől eltiltás kiszabását mellőzi.*

Az I. r. és a II. r. vádlottakkal szemben *10.000-10.000 (tíz-ezer-tízezer) forint erejéig vagyonelkobzást alkalmaz.*

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Pest Megyei Bíróság a 2009. november 26. napján kihirdetett 20.B.9/2009/22. számú ítéletével az I.r. és a II.r. vádlottakat társtettesként elkövetett vesztegetés bűntettében (Btk.250.§.(1)(3) bekezdés I. fordulata) mondta ki bűnösnek. Ezért az I.r. vádlottat 1 év 6 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat 1 év 9 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelek iratoknál történő kezeléséről.

Ez eljárás során felmerült bűnügyi költségből külön kötelezte a II.r. vádlottat 1.500 Ft, a két vádlottat pedig egyetemlegesen 9.775 Ft megfizetésére.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlottak és védőik megalapozatlanság miatt felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.102/2010/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, a szükséges és lehetséges bizonyítékokat teljeskörűen feltárta, azokat megfelelően értékelte, mérlegelte.

Kellően megindokolta, hogy a vádlottak tagadásával szemben miért és milyen terhelő bizonyítékok alapján állapította meg a bűnösségüket.

A hibamentes tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette a terhükre rótt bűncselekményt is.

A bűnösségi körülményeket is helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság. A kiszabott büntetés helyesen igazodik az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, a vádlottak bűnösségének fokához, illetve a bűnösségi körülményekhez. Nem látott lehetőséget a büntetés enyhítésére sem.

Az ügy nyilvános ülésen való elbírálását tartotta indokoltnak, bejelentve, hogy azon részt kíván venni.

Az I.r. vádlott meghatalmazott védője a fellebbezését írásban is megindokolta. Ebben a fellebbezést eltérő tartalommal, az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljáráásra utasítása érdekében tartotta fenn.

Álláspontja szerint bár az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok szem előtt tartásával járt el, az általa megállapított tényállás nem mentes a Be.351.§.(2) bekezdés a/ és c/ pontjaiban foglalt hibáktól, hiányosságoktól, ugyanis a tényállás részben felderítetlen, több iratellenes megállapítást tartalmaz, és az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget.

Iratellenesnek tartotta az ítélet 4. oldal 2. bekezdés első mondatában írt megállapítást, mivel ilyet egyetlen vallomás sem tartalmazott.

Magára a vesztegetési szituációra csak a sértettnek vannak vallomásai, melyek azonban különbözőképpen taglalják a történeteket, de neki sincs olyan vallomása, amely a fentieknek megfelelne.

Részletesen fel is sorolta a tanú ezzel kapcsolatban tett különböző vallomásait.

Iratellenesnek tartotta a 4. oldal 2. bekezdés 2. mondatát és a 3. bekezdést is, hiszen a sértett tanú egyetlen vallomásában sem így adta elő a történeteket.

Véleménye szerint e körben felderítetlen is a tényállás, hiszen a bíróság nem tisztázta, hogy pontosan hogyan is történt a tanú által előadott vesztegetés.

Még a megállapított tényállás alapján sem látta egyértelműnek, hogy miről is beszéltek a rendőrök, hogy a lehetőséget beszélték-e meg.

Nem tisztázott, hogy kinek történt az ajánlattétel, melyik rendőr hol tartózkodott ekkor, és ha nem egymás mellett álltak, egyáltalán mit hallhatott a másik.

Ugyancsak iratellenesnek tartotta a 4. oldal 8. bekezdésében szereplő azon állítást is, hogy ezeket megosztotta a tiltás ellenére a gépkocsiból felhívott munkáltatójával is.

Ebben a körben részletesen hivatkozott a híváslista ezt cáfoló adataira, a pénzfelvétel időpontjára, a sértett tanú ezzel kapcsolatos eltérő vallomásaira, a tanú1. ugyancsak eltérő állításaira.

E körben is felderítetlennek tartotta a tényállást, mivel a sértett tanú egyszer sem említette, hogy több telefon lett volna nála, és azokat változtatva bonyolított volna telefonálást.

Kifogásolta, hogy úgy fogadta el a sértett tanú vallomását, hogy az abban fellelhető számtalan ellentmondást meg sem kísérelte feloldani.

Számára úgy tűnik ki a tényállásból, mintha az elsőfokú bíróság a telefonálások körében tanú1. vallomását fogadta volna el, de ezt nem indokolta meg, és bár számos ellentét volt a két tanú vallomása között, őket nem egymás jelenlétében hallgatta meg, szembesítésük is elmaradt. Ez pedig felderítetlenné teszi a tényállást.

Utalt arra is, hogy nem vizsgálták az eljárás során a sértett a vádbeli időben folytatott egyéb beszélgetéseit, melyek ugyan nem kapcsolódtak szorosan a vesztegetési tényálláshoz, de adalékuul szolgálhattak volna a sértett vallomásához.

Ellentmondásosnak ítélte sértettnak az állítólagosan kilátásba helyezett szabálysértési bírság összegére vonatkozó eltérő vallomásait is, és ennek kapcsán nem látta megalapozottnak az ítéleti tényállás 3. oldal 11. bekezdésében ezzel kapcsolatos ténymegállapítást.

Nem indokolta meg, hogy miért ezt fogadta el a tényállás alapjául a sértett ellentétes nyilatkozataival, illetve a bejelentésről készült felvétellel szemben.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a sértett ellentmondásos vallomását fogadta el a tényállás alapjául.

Nem derül ki az indokolásból, hogy az ellentétes vallomások közül melyiket és miért fogadta el.

Álláspontja szerint a tanú vallomásaiban lévő ellentmondások kételyeket kellett volna hogy ébresszenek a vallomás hiteltérdeklőségével kapcsolatban.

Konkrétan meg is jelölte azokat a kérdéseket, amelyek tekintetében a tanú vallomása ellentmondásos volt, így hogy milyen körülmények között történt a vesztegetés, egyáltalán kinek tett ajánlatot; eltérően nyilatkozott a rendőrök által valószínűsített büntetésekre is; bementek-e utána a rendőrök az áruház1 parkolójába; mikor is hívta fel a 112-t; miért nem beszélt arról, hogy 25.000 Ft-ot vett fel az automatából; az sem tisztázott, hogy az intézkedés során melyik rendőrrel beszélt; melyiküknek adta át a pénzt.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a fenti ellentmondások ellenére is elfogadhatónak találta a tanú vallomását, ugyanakkor viszont a vádlottak esetében már apróbb következetlenségek miatt is elvetette a vallomásukat.

Helytelen ténybeli következtetéssel állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I.r. vádlott volt a pénz átvevője. A sértett ugyanis ezzel kapcsolatban ellentétes vallomásokat tett, és az áruház2. áruátvevőjénél készült felvételen nem látszik, hogy a rendőrautóból honnan szállt ki az a személy, aki a tehergépkocsihoz odament.

Azt sem tartotta elfogadható indokolásnak, hogy a sértett tanú vallomását egyéb bizonyítékok is alátámasztották, hiszen kiderült, hogy számos esetben éppen cáfolták azt.

Ismételten hivatkozott a telefonhívások számára és idejére, a tanú1. vallomására abban a kérdésben, hogy az ő elmondása szerint a rendőrök vetették fel a feljelentés elkerülhetőségének lehetőségét 40.000 Ft ellenében, amit a sofőrje alkudott le 20.000 Ft-ra.

A tárgyaláson már ettől eltérő előadása volt, de fenntartotta a nyomozati vallomását is. Itt sem oldotta fel az elsőfokú bíróság az ellentmondásokat.

Minden alapot nélkülözőnek minősítette az elsőfokú bíróságnak azt a feltételezését, mely szerint a bizonyítottan megcáfolt állításoknak elfogadható magyarázata, hogy munkáltatójának vétlenségét próbálta hangoztatni azért, hogy ezzel elérje, hogy a tanú1. a pénzt neki kifizesse. Ilyet a sértett ugyanis nem mondott, és a két tanú között szembesítésre sem került sor.

A fent kifejtett hibákat hiányosságokat álláspontja szerint csak egy megismételt eljárásban lehet kiküszöbölni.

A II.r. vádlott védője is megindokolta írásban a fellebbezését.

Ebben azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be.352.§.(1) bekezdés b/ pontjára tekintettel az iratok tartalma alapján eltérő tényállást állapítson meg, állapítsa meg, hogy a II.r. vádlott nem követett el bűncselekményt és őt az ellene emelt vád alól mentse fel.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert a megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetve a bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

A megalapozatlanság körében a sértett szinte minden körülmény tekintetében ellentmondásos vallomásra hivatkozott.

Ellentmondásosan nyilatkozott a tanú a környezetvédelmi igazoló lap lejárt érvényessége, illetve hiánya kérdésében, abban, hogy a rendőrséget a pénz átadása előtt vagy azt követően értesítette, hogy a rendőrautó befordult-e utána az áruház1. parkolójába, hogy a két rendőr közül ki volt a pénz átvevője.

Az elsőfokú bíróság kétféle mércét alkalmazott a vallomások értékelésénél, mert míg a sértett tanú vallomását nagyvonalúan értékelte még a terheltek személyét érintő tévedés esetében is, addig a terheltek vallomásában a legapróbb részlet elhallgatását is úgy értékelte, hogy emiatt a tényállás az ő vallomásaikra nem alapozható.

Kétségesnek ítélte a sértett tárgyalási előadása alapján, mely szerint talán tényleg nem is volt oka a rendőröknek a feljelentésre, azt, hogy igazából volt-e oka az intézkedő rendőrök megvesztegetésének.

Nem tartotta kétséget kizáróan megállapíthatónak azt sem, hogy volt-e a sértettnek ideje az általa előadott módon a vesztegetési összeg átadására.

Ebben a körben hivatkozott a híváslisták és a térfigyelő kamerák által rögzített időpontokra, melyből szerinte az a következtetés vonható le, hogy a II.r. vádlott nem lehetett jelen a pénzátadáskor, így a tényállás ezen megállapítása ellentétes az iratok tartalmával.

Az elsőfokú bíróság tehát úgy állapította meg a II.r. vádlott büntetőjogi felelősségét, hogy minden kétséget kizáró bizonyíték nem állt rendelkezésre.

A másodfokú nyilvános ülésen az I. és II.r. vádlottak védői az írásbeli beadványukkal egyezően tartották meg perbeszédüket.

Az I.r. vádlott a felszólalásában a fellebbezését fenntartotta. Előadta, hogy 14 éve rendőr, és ez alatt az idő alatt egyszer sem keveredett korrupció gyanújába sem. Parancsnokai számítanak rá, újabb parancsnoki véleményt is becsatolt.

A II.r. vádlott felszólalásában csatlakozott a védője által elmondottakhoz, és hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli átiratban foglaltakkal egyezően szólalt fel.

A vádlottak az utolsó szó jogán nem kívántak felszólalni.

A vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is igen részletesen értékelte, mérlegelte, az általa megállapított tényekből további tényekre is helyesen következtetett.

Helyes indokolással utasította el a tachográf-korong adatainak szakértői vizsgálatára vonatkozó védői indítványt, és erről az ítéletében is számot adott a Be.258.§.(3) bekezdés f/ pontjának megfelelően.

Az elsőfokú íráság által megállapított tényállás túlnyomó részében megalapozott, de a Be.352.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján a tényállás kiegészítése, pontosítása szükséges az iratok tartalma, illetve helyes ténybeli következtetés levonása útján.

Ki kell egészíteni a tényállást az ítélet 2. oldalán a vádlottakra vonatkozó a parancsnoki jellemzésekkel és a II.r. vádlott újabb elítélésével, a vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárás adataival.

- az I.r. vádlott 1997. július 1. napjától teljesít hivatásos rendőri szolgálatot. 1997-1998. között a Rendőrségnél járőr beosztásban, 1998.-2005. között a Városi Rendőrkapitányságon járőrvezető beosztásban dolgozott. 2005. január 1-től a REBISZ Autópálya Rendőrség Városi Alosztály állományában járőrvezető. Szolgálati helye nem változott, csak átszervezés folytán került a Megyei Rendőr-főkapitányság szervezeti egységébe. Szolgálati feladatait, az utasításokat a legjobb tudása szerint hajtja végre. Egy alkalommal részesült dicséretben, fegyelmi eljárás ellene nem indult.

Az újabb parancsnoki vélemény szerint munkáját lelkiismeretesen végzi, az általa irányított szolgálatos állomány előtt példamutatóan viselkedik, munkája ellen panasz nem érkezett. Munkavégzése alapján már többször szeretnék volna jutalomra előterjeszteni, de az ellene folyamatban lévő büntetőeljárás miatt ez nem volt lehetséges.

- a II.r. vádlott 1994. február 16. napjától teljesített hivatásos rendőri szolgálatot. 1994-1996. között az Ezrednél járőr, 1996-1998. között a Városi Rendőrkapitányságon bűnügyi helyszínelő, 1998-2001. között a BRFK. Kerületi Rendőrkapitányságon nyomozó beosztásban dolgozott. 2001-ben családi okok

miatt leszerelt, majd 2002. májusában szerelt vissza a Futárszolgálatához. 2005. december 1-től a REBISZ Autópálya Rendőrség Városi Alosztály állományában ellenőrző járőrvezetőként teljesített szolgálatot. Szolgálati helye nem változott, csak átszervezés folytán került a Megyei Rendőr-főkapitányság szervezeti egységébe. Szolgálati feladatait, az utasításokat a legjobb tudása szerint hajtja végre. Három alkalommal részesül dicséretben. 2005-ben vele szemben büntetőeljárás indult csalás vétségének kísérlete és magánokirat-hamisítás vétsége miatt, ami jelenleg bírósági szakban van.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2009. április 1. napján kelt 28.B.37.437/2008/14. számú ítéletével a csalás vétségének kísérlete (Btk.318.§.(1)(2)) és a magánokirat-hamisítás vétsége (Btk.276.§.) miatt emelt vád alól felmentette.

A Fővárosi Bíróság a 2009. december 4. napján kelt 27.Bf.8071/2009/4. számú ítéletével a fenti ítéletet megváltoztatta és a II.r. vádlottat a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége (Btk.313/C.§.(1) bekezdés a/ pont, (2) bekezdés) miatt emelt vád alól tekintette felmentettnek.

A Heves Megyei Bíróság a 2010. szeptember 14. napján jogerőre emelkedett 14.B.208/2010/16. számú ítéletével vesztegetést színlelve, hivatalos személyi jelleg színlelésével elkövetett befolyással üzérkedés büntette (Btk.256.§.(1)(2) bekezdés a/ és b/ pontok) és lőszerezéssel visszaélés büntette (Btk.263/A.§.(1) bekezdés a/ pont) miatt halmazati büntetésül 2 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlott a büntetése fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az elítélésre a 2010. januárjában elkövetett cselekmények miatt került sor.

Büntetéséből 2011. január 11. napján feltételes szabadságra bocsátották. Feltételes szabadsága 2012. január 13. napjáig tart.

Vele szemben a Pestvidéki Nyomozó Ügyészség 2010. március 23. napján Nyom.378/2008. számon vádiratot nyújtott be a Pest Megyei Bírósághoz hivatalos személy által kötelességszegéssel folytatólagosan elkövetett vesztegetés büntette (Btk.250.§.(1)(3) bekezdés I. fordulója), bűnsegédként elkövetett, jelentős kárt okozó csalás büntette (Btk.318.§.(1)(5) bekezdés a/ pont), bűnsegédként elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk.318.§.(1)(4) bekezdés a/ pont), 2 rb. szabálysértésére vonatkozó hamis vád vétsége (Btk.235.§.) és 2 rb. hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntette (Btk.275.§.b/ pont) miatt, mely eljárás a Pest Megyei Bíróságon B.29/2010. számon van folyamatban.

A cselekmények elkövetési ideje 2008. június 7. és július 27.

- Az ítélet 2. oldalát a II.r. vádlott személyi körülményeinél a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata és a becsatolt munkáltatói igazolás alapján azzal módosítja, hogy 2009. február 16. napján leszerelt. Jelenleg az Ungarn Kft-nél dolgozik, ahol havi 150.000 Ft a jövedelme. Gépkocsija már nincs meg, a tulajdonát képező lakás értéke 6-7 millió Ft. Havi 10.000 Ft gyermektartásdíjat fizet.

- Az ítélet 3. oldal 3. bekezdését azzal helyesbíti, hogy a II.r., az I.r. vádlott pedig I.r. vádlott.

- A 3. oldal 11. bekezdését azzal pontosítja, hogy a vádlottak a sértettel azt közölték, hogy 100-150.000 Ft szabálysértési bírságra számíthat. Ez áll ugyanis összhangban a sértett vallomásaival.

- A 4. oldal 11. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a pénz felvételére 14 óra 51 perckor került sor, és ezt követően 14 óra 54 perckor hívta fel a munkáltatóját. Erre a kiegészítésre a Bank tájékoztatása (nyom. ir.39. oldal) és a sértett híváslistája (nyom. ir.151. oldal) alapján került sor.

- Az 5. oldal 1. bekezdés második mondat első feléhez átemeli az 5. oldal 1. bekezdés első mondat első felét („Itt a II.r. vádlott bement az áruházba a dolgát végezni”), és egyben kirekeszti az 5. oldal 1. bekezdés 2. mondat második felét („majd a kerületi utcában ismét tettek egy kört és visszafordultak”).

A módosítást az tette szükségessé, hogy a rendelkezésre álló kamerafelvételek alapján egyértelműen az volt megállapítható, hogy a II.r. vádlott abban az időben ment be az áruház2 mosdójába, ami alatt a sértett az áruház1-ben tartózkodott, arra pedig nem volt perbeli adat, hogy a vádlottak még a Kerületi utcában is tettek volna egy kört.

- Az 5. oldal 5. bekezdését kiegészíti azzal, hogy tanú2. 15 óra 04 perckor utasította a II.r. vádlottat, hogy menjenek egy balesethez helyszínelni. Erre a kiegészítésre a vádlotti vallomások és a tanú2 vallomása, valamint híváslistája (nyom. ir. 173. oldal) alapján került sor.

- Az 5. oldal 7. bekezdését pontosítja a sértett híváslistája (nyom. ir.151. oldal) és a 15. sorszám alatti rendőri jelentés alapján azzal, hogy a sértett 15 óra 04 perckor tett rendőrségi bejelentést.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, és az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben eleget tett az indokolási kötelezettségének is, részletesen bemutatta a vádlottak védekezését, a tanúk vallomásait, ezeket értékelte és egymással is összevetve mérlegelte azokat. Értékelési körébe vonta az egyéb bizonyítékokat, így a tachográf-korong adatait, a híváslistákat és a biztonsági kamerák felvételeit, melynek meghatározó jelentőséget tulajdonított.

A másodfokú bíróság a bizonyítékértékelő tevékenység vizsgálata körében először is azt vizsgálta meg, hogy milyen objektív tények, bizonyítékok álltak rendelkezésre az eljárás során, majd pedig azt, hogy e tények láncolatának ismeretében a

vádlottak előadása vagy pedig a sértett tanú vallomása fogadható-e el a tényállás alapjául.

Tényként lehetett megállapítani a következőket:

1./ 2008. június 7. napján a vádlottak teljesítettek szolgálatot a XY. frszú rendőrségi gépkocsival az autópálya adott méterszelvényei között (vádlotti vallomások és okirati bizonyítékok).

2./ 14 óra 20 és 14 óra 30 perc közötti időben a vádlottak igazoltatták a tanú1. tulajdonát képező és a sértett által vezetett VZ. frszú tehergépkocsit (vádlotti vallomások, a sértett tanú vallomása, és a tachográf-korong adatai az állásidőről).

3./ A tehergépkocsi hatósági engedélyek - regisztrációs matrica, környezetvédelmi igazolólap - nélkül vett részt a közúti forgalomban (vádlotti és tanúvallomások).

4./ 14 óra 43 perckor a sértett behajtott az áruház1. parkolójába. Utána megjelent a rendőrségi gépkocsi is, ami 14 óra 45 perc 55 másodperckor ki is hajtott onnan (az áruház1. térfigyelő kameráinak felvételei).

5./ 14 óra 51 perc 58 másodperckor a sértett 25.000 Ft készpénzt vett fel a bankjegykiadó automatából, majd 14 óra 55 perc 15 másodperckor távozott az áruház területéről (a Bank tájékoztatása, az áruház1 biztonsági kameráinak felvételei).

6./ 14 óra 54 perckor a sértett felhívja tanú1-t és beszámol a pénz felvételéről, szökési szándékáról, a bankjegy sorszámának felírásáról (a sértett híváslista adatai és tanúvallomása, tanú1. tanúvallomása).

7./ 14 óra 47 perckor a II.r. vádlott bement az áruház2-b2, majd onnan 14 óra 55 perckor távozott (az áruház2. biztonsági kameráinak felvételei).

8./ A rendőrségi gépkocsi és a tehergépkocsi 14 óra 59 perc 09 másodperctől 15 óra 00 perc 18 másodpercig az áruház2. árukiadójánál egymás mögött álltak. A rendőrségi gépkocsiból a jobb oldali ülésről kiszálló rendőr a tehergépkocsi jobb oldalához megy, majd mindkét gépjármű kihajt a parkolóból (az áruház2. biztonsági kamera felvételei, tachográf-korong állásidő adatai - 14 óra 45 15 óra 1 perc).

9./ 15 óra 04 perckor a sértett bejelentést tesz a rendőrségen (rendőri jelentés).

10./ 15 óra 14 perckor a sértett felhívja a tanú1. és beszámol a rendőrségi bejelentéséről (híváslista, és tanúvallomások).

11./ 15 óra 04 perckor tanú2. telefonál a vádlottaknak (tanú2. híváslistája).

Annak előrebocsátása mellett, hogy - mint ahogy arra a védelem is hivatkozott - mind a vádlottak, mind pedig a sértett tanú vallomásában fellelhetők ellentmondások, általánosságban megállapítható, hogy a fentebb felsorakoztatott tények a sértett tanú vallomását támasztják alá.

A biztonsági kamerák által kijelzett időpontokat a másodfokú bíróság elfogadta. Egyrészt az áruház2 biztonsági kamera-felvételeit rögzítő berendezés belső órájának időeltolódására nem merült fel adat, így az kétséget kizáróan megállapítható, hogy a II.r. vádlott meddig tartózkodott az áruház illemhelyén - 14 óra 47 perctől 14 óra 55 percig.

Ugyanígy az is megállapítható, hogy a vádlottak és a sértett mikor találkoztak, és mikor, hogyan került sor a pénz átadására - 14 óra 59 perc és 15 óra 01 perc között.

Ebből következően tehát a pénz átadását megelőzően járt a II.r. vádlott az áruház2 mosdójában.

Az is kétséget kizáróan megállapítható, hogy a tanú2. a pénzáradást követően - 15 óra 04 perckor - hívta a II.r. vádlottat, aki az áruház2 mosdójának igénybeviteléről már múlt időben számolt be.

A sértett 15 óra 04 perckor történt rendőrségi bejelentése ugyancsak már megtörtént esetet jelzett, de 15 óra 14 perckor ugyancsak ilyen tartalmú beszélgetés zajlott le a sértett és tanú2. között.

Mindezekből az is következik, hogy nem jelenthette be a rendőrségen a pénz átadását, ha a II.r. vádlott még az illemhelyen tartózkodott volna.

Ekként pedig megdőlt az a vádlotti és védői érvelés, hogy a pénz átadásának idején a II.r. vádlott az illemhelyen tartózkodott és ott beszélt a parancsnokával is.

Ugyancsak kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a sértett mikor vette fel a pénzt az áruház1-ben lévő bankjegykiadó automatából - 14 óra 51 perckor. Így pedig a parkolóba történt behajtás és kihajtás időpontja is elfogadható.

A fenti időpontokat a tachográf-korong adatai is alátámasztották.

Ugyanígy megállapítható volt a rendőrségi gépkocsi feltűnésének és eltávozásának időpontja is az áruház1. parkolójában.

Ehhez képest pedig a vádlottak nem adtak kellő magyarázatot arra, hogy mit kerestek gépkocsijukkal az áruház1. parkolójában, illetve hogy a II.r. vádlott dolga végeztével miért nem hagyták el az áruház2 parkolóját 14 óra 55 perckor, miért tartózkodtak ott még 14 óra 59 perc és 15 óra 01 perc közötti időben is.

Ezekre a kérdésekre a másodfokú bíróság álláspontja szerint a sértett tanú vallomásából nyerhető magyarázat, miszerint ellenőrizték, hogy a sértett valóban az általuk megjelölt helyen veszi-e ki a pénzt a bankjegykiadó automatából, illetve hogy az áruház 2. árukiadójánál a pénzáadás miatt várták őt.

Az ítélet 24. oldal utolsó két bekezdésében, a 25. oldalon és a 26. oldal 1-2. bekezdéseiben írt indokolást a másodfokú bíróság a fent kifejtettek szerint pontosítja.

Arra a megállapításra, hogy a 20.000 Ft-ot az I.r. vádlott vette át, az elsőfokú bíróság tényből tényre következtetés módszerével jutott.

A II.r. vádlott meg nem cáfolt állítása szerint a szolgálati gépkocsit végig ő vezette, a vezetést csak arra az időre adta át az I.r. vádlottnak, hogy amíg ő az illemhelyen tartózkodik parkolót keressen, majd ismét ő vezetett.

Így pedig az áruháza árukiadójához már a II.r. vádlott vezette a gépkocsit.

A tárgyalás anyagává tett és a másodfokú bíróság által is megtekintett felvétel alapján megállapítható, hogy a rendőrségi gépkocsi jobboldali ülésén helyet foglaló rendőr szállt ki és ment oda a tehergépkocsihoz. Az előzőekben kifejtettek alapján pedig az I.r. vádlott volt.

Az pedig, hogy a sértett a II.r. vádlottnak tett ajánlatot azon az alapon került megállapításra, hogy a tanú megkérdezte a rendfokozatát, így tudta meg, hogy törzsszázlós, és ekként tett különbséget a vádlottak között.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a bűncselekmény megvalósulása szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a tanú melyik vádlottnak ajánlotta fel a pénzt, vagy azt melyikük vette át, mert a vádlottak végig szándékegységben, egymás tevékenységéről tudva cselekedtek.

A híváslisták alapján megállapítható volt továbbá, hogy a sértett és tanú2. a saját mobiltelefonjukon összesen két esetben beszéltek egymással, de mindketten említettek egy első beszélgetést is, amit a híváslista nem igazolt. A második és harmadik beszélgetésük tartalmát vallomásaikban egyezően adták elő.

A tanú2. vallomása szerint nem zárható ki, hogy az első beszélgetéskor a munkatelefonját használta.

Tény, hogy relatív eljárási szabálysértést követett el az elsőfokú bíróság, amikor erre a kérdésre nem rendelt el szembesítést, de a vallomások önmagukban is helytállóak, és az eljárás egyéb adataival is összhangban állnak.

A vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítása szempontjából annak pedig nincs jelentősége, hogy hányszor és miért próbálta hívni a sértett tanú3. telefonját, mert valamennyi hívás egyébként is sikertelen volt.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta a bűncselekmény vádlottak általi elkövetését.

A hatályon kívül helyezést célzó védői indítványokat nem találta megalapozottnak.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is.

A minősítést kapcsán - reagálva a II.r. vádlott védőjének felvetésére - rámutat a másodfokú bíróság, hogy tényként volt megállapítható - és ezt a sértett és tanú1. sem vitatta -, hogy a sértett úgy vett részt a közúti forgalomban, hogy a jármű hatósági engedélyét nem tartotta magánál. Ezzel pedig szabálysértést követett el, ami a vele szemben eljáró rendőrök intézkedési kötelezettségét vonta maga után. Mindaz a magyarázat, amit tanú1. előadott, a szabálysértési eljárás során a védekezés körébe tartozó kérdés, és a szankció megválasztásánál lehet jelentősége.

Osztotta tehát az ítéletábra is az elsőfokú bíróság által e körben a jogi indokolásban kifejtetteket.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel, azt csak annyiban szükséges helyesbíteni, hogy mellőzni kell a súlyosító körülmények közül a II.r. vádlott esetében azt, hogy büntetőeljárás alatt követte volna el a cselekményt, mert a másodfokú bíróság által beszerzett ítéletkiadmányból megállapítható, hogy őt az ellene emelt vád alól felmentették. További enyhítő körülmény mindkét vádlott esetében a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett és a vádlottaknak fel nem róható közel hároméves időmúlás.

Az ítéletábra álláspontja szerint az így kiegészített bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama arányban áll az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával és társadalomra veszélyességével, valamint a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, bűnösségük fokával, és megfelel a belső arányosság követelményének is.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlottakkal szemben a büntetést a Btk.87.§.(1)(2) bekezdés c/ pontja alapján, az enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki.

Ugyanakkor viszont a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a törvénnyel első ízben összeütközésbe kerülő vádlottak esetében a büntetési célok a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhetők, ezért a Btk.2.§. alapján, a cselekmény elkövetésekor hatályban volt büntető törvény rendelkezéseit alkalmazva, a Btk.89.§.(1)(2) bekezdése alapján a szabadságvesztések végrehajtását próbaidőre felfüggesztette.

A próbaidő tartamát a Btk.89.§.(3) bekezdése alapján a leghosszabb időtartamban határozta meg.

A szabadságvesztések végrehajtásának próbaidőre felfüggesztése miatt mindkét vádlottnál mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a büntetés szükséges, és elegendő is ahhoz, hogy a vádlottakkal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, és érvényre juttassa.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a Btk.77/B.§.(1) bekezdés a/ pontjában foglaltak ellenére nem alkalmazott a vádlottakkal szemben vagyonekobzást, holott az kötelező lett volna.

A vagyonekobzás intézkedés, így arra a súlyosítási tilalom nem vonatkozik, az a másodfokú eljárásban is alkalmazható.

A Legfelsőbb Bíróság Bkv.78. számú kollégiumi véleménye I. pontja szerint, amennyiben a közélet tisztasága elleni bűncselekmény elkövetése során a passzív vesztegető az aktív vesztegetőtől a vagyoni előnyt megszerzi, vele szemben arra, mint a bűncselekmény elkövetéséből eredő, a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett vagyona a Btk.77/B.§.(1) bekezdés a/ pontja alapján vagyonekobzást kell elrendelni.

A Bkv.69. számú kollégiumi vélemény III. pontja ad értelmezést a társas elkövetés esetére a vagyonekobzás alkalmazásának mikéntjére.

E szerint, ha a bűncselekmény többen követték el, minden egyes elkövetőnél külön-külön kell vizsgálni, hogy a vagyonekobzás elrendelésének feltételei fennállnak-e. Az intézkedés nem rendelhető el és nem hajtható végre egyetemlegesen.

Ezt az álláspontot fejti ki a BH.2010/173. számú eseti döntése is.

A vádlottak társtettesként követték el a cselekményt. Egyikük, a II.r. vádlott - egyébként az I.r. vádlottal megbeszélve - elfogadta az ígért vagyoni előnyt, majd annak megszerzése érdekében közösen tevékenykedve kísérték el a sértettet, hogy a bankjegykiadó automatából a pénzt felvegye, a pénzt pedig ténylegesen az I.r. vádlott vett át, miközben társa a szolgálati gépkocsiban maradt. Ekként pedig mindkét vádlottal szemben fennállnak a vagyonekobzás alkalmazásának törvényi feltételei, annak ellenére, hogy az nem volt megállapítható, hogy ezt az összeget egymás között hogyan osztották el.

Megjegyzendő, hogy a Btk.77/B.§.(1) bekezdés e/ pontja szerint a vagyonekobzást arra a vagyona is el kell rendelni, ami az adott vagy ígért vagyoni előny tárgya volt.

A fentiek alapján az ítélőtábla a Btk.77/B.§.(1) bekezdés a/ pontját alkalmazva rendelt el vagyonekobzást a bűncselekmény elkövetése során megszerzett vagyona, és a társtettesi elkövetés miatt - lévén, hogy egyetemleges kötelezésnek nincs helye - annak összegét vádlottanként 10.000-10.000 Ft-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a másodfokú bíróság is törvényesnek találta.

A fentiek alapján az ítélőtábla a Be.372.§.(2) bekezdése alapján az első fokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év április hó 6. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Magócsi István sk.

előadó bíró

Zólyominé Dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Pest Megyei Bíróság 20.B.9/2009/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.57/2010/9. számú ítéletében írt változtatással mindkét vádlott tekintetében 2011. év április hó 6. napján jogerőre emelkedett és a kiszabott szabadságvesztések kivételével végrehajtható.

Budapest, 2011. év április hó 6. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Pécsi Orsolya

bírószági ügyintéző